

לוחמת הכורסא צריכה למות יחד עם מוחמד

דף

17.07.2024 | חנן שי | written by ד"ר אל"מ במיל

בהשפעת אווירה עולמית של "קץ ההיסטוריה", שינויים בחברה הישראלית ופריצות דרך מרהיבות בתחומי טכנולוגיות האש-מנגד והאיסוף המודיעיני, צה"ל הגיע בתחילת המאה למסקנה שלא נדרש יותר להביס את האויב ע"י הכרעתו ושליטת יכולתו הפיזית להילחם, אלא ניתן להסתפק בהרתעתו מלרצות להילחם; זאת, בעיקר ע"י חיסול מפתיע מרחוק של מפקדים וגורמי מפתח אחרים.

למדיניות "המלחמה מהכורסא", הייתה כפי שנלמד במלחמת לבנון השנייה ובעקבות עשרות חיסולי בכירים, השפעה מעטה ביותר על נחישותו של האויב לנצח את ישראל ועל הכנותיו והיערכותו למימוש מטרותיו.

בביטחונה של ישראל, לעומת זאת, המדיניות החדשה חוללה שמות; ניתן ללמוד על כך 1. מחוסר מוכנותו של צה"ל למנוע את כיבוש הנגב המערבי ויישובי הצפון במגננה של ה-7 באוקטובר, 2. מהתמשכותה של המתקפה המשונה שהוא מנהל להסרת האיום בדרום 3. ממלחמת ההתשה הארוכה והשוחקת שהוא מנהל בצפון, בגלל חוסר יכולתו להסיר במקביל להסרת האיום בדרום, גם את האיום בלבנון.

קשייו של צה"ל להסרת האיום ברצועת עזה, שעשויים להיות עצימים הרבה יותר בלחימה להסרת האיום בלבנון, הם תוצאה של מדיניות 'המלחמה מהכורסא';

בגלל המדיניות הזו צה"ל נכשל בהשגת מטרת המלחמה ב-2006; בגלל הנחה ששיגרת מבצעים מפתיעים לחיסול מנהיגים ומשלוחי נשק (מב"ס) מרתיעה את האויב מלפעול נגד ישראל, האיום על ישראל ברצועה ובלבנון הגיע לממדים מפלצתיים בשני תחומים ראשיים: יכולות הירי-מנגד על אזרחי המדינה ויכולות שחיקתו של הדרג המתמרן של צה"ל והיה ויפעל לכיבוש הזירות לשם הפסקת התשתית אזרחי המדינה ביכולות הירי מנגד.

צמיחת האיומים המפלצתיים על פני הקרקע ומתחתיה, לא הופרעה ע"י צה"ל משמעותית, גם כשלצבאות הטרור הנייחים נוספו כוחות מתמרנים וכך בנוסף על איום התשתית ושחיקתה של ישראל בירי מרחוק, נוסף גם האיום הישן של כיבוש שטחים ויישובים בעומק המדינה.

כנגזר ממדיניות הביטחון הבסיסית של ישראל שנקבעה אחרי מלחמת העצמאות, שלפיה ישראל לעולם לא תגן על עצמה בשטחיה, אלא תעביר את המלחמה לצד השני, התווספותו של האיום לכיבוש שטחי המדינה, חייב את מפקדי הצבא לקום מהרביצה בכורסת הטכנולוגיה, להתייצב מול הדרג המדיני ולתבוע ממנו בנחרצות, לצאת למלחמת מנע ייזומה להסרת האיומים

ע"י כיבושם, מוקדם ככל האפשר, של הרצועה ודרום לבנון,

כך בדיוק נהגו מפקדי צה"ל בעבר: דיין, שלחץ על בן גוריון ערב קדש לתקוף את הצבא המצרי כדי מנוע את הצטיידותו בציווד סובייטי שובר שוויון; מטכ"ל 67, שלחץ על אשכול לאפשר לצה"ל לכבוש את סיני לפני השלמת הזרמת כוחותיו של הצבא המצרי לחצי האי; דדו, שבבוקר ה-5 באוקטובר 73, לחץ על דיין לגייס את כל המילואים ולא רק את חלקם ולהקדים למתקפה הערבית הצפויה, מתקפת מנע אווירית של חיל האוויר; רפול, שב-1981, חרף התנגדויות פוליטיות והתנגדויות נמרצות בתוך מערכת הביטחון, דרבן את בגין להשמיד את הכור העיראקי; רפול ושרון, שלחצו על בגין לממש את תוכנית אורנים שנועדה להפסיק את ירי הרקטות על יישובי הצפון באמצעות סילוקו של אש"ף מלבנון (לימים, עם השינויים שחלו בחברה הישראלית, לחצם של 'הסוסים הצבאיים האבירים' על הדרג המדיני, לחץ שהחברה ראתה בו מקור גאווה ושהיה כמובן לגיטימי לחלוטין ונדרש מקצועית צבאית, נחשב להולכת הממשלה שולל).

הסוגיה אם מפקדי צה"ל מילאו את חובתם המקצועית וכמו מפקדי העבר היו נחרצים בתביעתם מהדרג המדיני ליזום מלחמת מנע, אך הדרג המדיני דחה אותם, תיבחן ע"י וועדת החקירה לחקר המלחמה; המדינאי מצידו, יידרש להסביר לוועדה מדוע ישראל לא פעלה בעשורים האחרונים לאור מדיניות הביטחון הישראלית הבסיסית שעוצבה כבר "ביציאה מהגדר" בלחימה נגד הטרור הערבי בשנות ה-30 מדיניות שלפי הידוע לא שונתה ואף ראש ממשלה לא הודיע בכנסת על שינויה.

דבר אחד וודאי לחלוטין: למרות האיום הממשי שנוצר לכיבוש יישובים ושטחים בתוך ישראל ע"י כוחות מתמרנים, שנבנו והתאמנו בצמוד לגדרות המערכת בצפון המדינה ובדרומה, ההגנה על הגבולות לא השתנתה; היא נשארה, כפי שהיא הייתה לפני הופעת האיום החדש [2] כלומר, הגנה למניעת חדירתם של מחבלים בודדים וגם זאת, תוך הסתמכות על קבלת התרעה מודיעינית מצבית, שסיכויי קבלתה הם נמוכים מאד.

חיסולו המרהיב של דף שייך לעידן מדיניות "הלחימה מהכורסא" שקרסה בבוקר ה-7 באוקטובר יחד עם גדר המערכת.

גם אם חיסול דף ירתיע את ראשי חמאס ואפילו יגרום להם להיכנע, תהיה לכך השפעה מבוטלת בלבד על מימוש המטרה המדינית שצריכה לעמוד עתה לנגד עיני צה"ל ומפקדיו שהיא הסרה של האיום שנוצר ברצועה, כדי להשיב את חיי אזרחי ישראל בדרום המדינה ובמרכזה למסלולם הרגיל.

כנגזר מהמטרה המדינית על צה"ל להשלים את השגתם של ארבעה הישגים צבאיים מובהקים ראשיים: ניתוקה הפיזי המוחלט של הרצועה ממצרים בציר פילדלפי, מעל פני הקרקע ובמעמקיה; איתור וחיסול כל מערך המנהור, חיסול האמל"ח שנמצא ברצועה והאמצעים לייצורו וטיהורה של הרצועה ממקסימום טרוריסטים.

אם טרוריסטים שעדיין יישארו ברצועה ינותקו לחלוטין ממצרים, יישארו ללא מנהור, ללא אמל"ח וללא אמצעים לייצור וצה"ל יוכל לקיים שיגרה קבועה של פשיטות לכל פינה ברצועה כדי לטהרה מקיני טרור לפני הפיכתם לפעילים, סבב המלחמה הנוכחי נגד חמאס, יסתיים, כמו סבבי מלחמות הכרעה קודמות נגד הפלסטינים וצבאות ערביים, בניצחון חרוץ. תרומתו העיקרית של הניצחון החרוץ תהיה בנוסף להשבת החיים האזרחים לסדרם, בהרחקתו ככל האפשר של סבב המלחמה הבא.

מבצעי חיסולו המוצלח של דף ראויים לשבחים, אך לא בכירים שמשבחחים בחיסול.

מהשתבחותם לא מובן אם תודעתם כבר קלטה את גודל האסון שמדיניות "המלחמה מהכורסא" המיטה על ישראל ושממיטה על תושבי צפון המדינה גם כיום, בעקבות כל חיסול "מוצלח" "מפתיע" שמתבצע לאורה.

פורסם באתר מידה, בתאריך 17.07.2024.